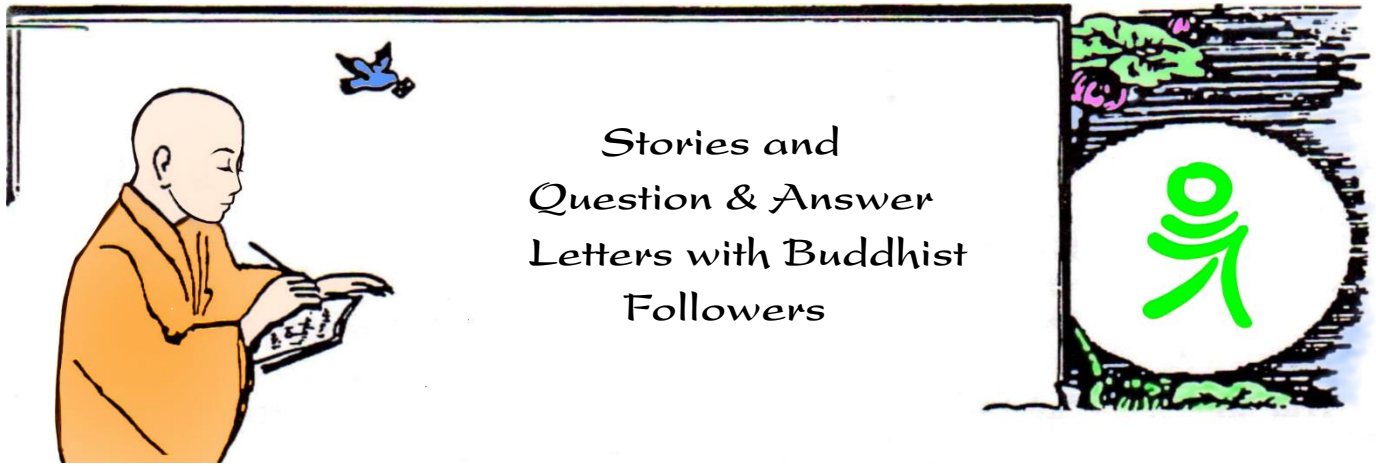

Xin CÔ cho TẠP-CHÍ BÚT-TRE chúng CHÁU biết :

- “Nguyên nhân đặc biệt nào khiến cho Cô chịu đứng ra làm “mẹ đỡ đầu” để bảo trợ, tận tình lo lắng, và tổ chức lễ CUỐI (Vợ, gả chồng) cho các người CON NUÔI TINH THẦN của Cô nơi Phật Tự do Cô làm Trụ Trì ?

ĐÁP :

Việc này nói ra thì rất dài dòng. Nay Chỉ xin nói MAU và TÓM TẮT một vài điều quan trọng :

Đây chẳng phải là việc THƯƠNG MÃI, hoặc là CẦU-DANH, THỦ-LỢI... chi đâu, mà chỉ là một việc làm đầy TÌNH THƯƠNG YÊU VÀ ĐẠO HẠNH đối với các EM sống trong CHÙA dưới sự bảo-hộ của Cô mà thôi.

Còn nếu như nói đến NGUYÊN NHÂN thì :

Có nhiều NGUYÊN NHÂN lắm, BẢO-ĐĂNG chỉ xin lược nói ra vài phần đại khái sau đây :

Đó là :

Hầu hết các người CON NUÔI TINH-THẦN ấy, là các EM đã và đang sống nơi Bốn-tự đã được Cô đứng ra đỡ đầu, bảo trợ, và lo lắng cho việc cưới gả, gây dựng gia đình, đa phần đều là các trẻ em mà trước đây “xuất ngoại” chỉ có một mình.

Nghĩa là, gần như 90% các em đều không cha, không mẹ, không thân nhân ruột thịt... phải sống đời bơ-vơ nơi trại tỵ-nạn một thời gian dài rồi, sau đó mới được định cư tại Mỹ.

Lại nữa, có Em sống xa Cha mẹ từ lúc còn nhỏ tuổi.

Lại cũng có những Em mồ côi Mẹ, hoặc mồ côi Cha lúc lên 2, 3 tuổi....(ngay từ khi còn ở bên quê nhà trong những thời gian về trước (lúc chưa vượt biên, xuất ngoại)).

Còn :

NGUYÊN NHÂN khởi đầu cho việc BẢO TRỢ các người con nuôi TINH THẦN (hoặc Trai, hoặc gái) này, bắt đầu từ :

Khi Cô mới thành lập ra ngôi PHÁP HOA TỰ tại Tucson, AZ (vào năm 1985 cho đến

năm 1989), lúc đó thì các Em ấy có người chỉ mới được 6, 10, 12, 14, 16, 18, 20, 23 tuổi... mà thôi.

Cũng do nơi **“thiện căn”** về **“phật đạo”** mà các em đã **“vun bồi”** trong những kiếp quá khứ đưa đẩy, cho nên sau đó, mấy em hỏi thăm, rồi tự động tìm tới chùa để xin được học đạo và tu tập về Phật pháp.

Thầy bốn sư (HT. THÍCH HẢI QUANG) và Bảo-Đăng vì lòng từ-bi và lân mẫn nên cũng đã thương mến, thâm nạp, tận tình giáo hóa, và dẫn dắt cho các em trên cả hai phương diện ĐỜI và ĐẠO. Có nhiều em đã ở bên cạnh Bảo-Đăng tu học từ lúc còn ấu thơ cho đến tuổi trưởng thành, tốt nghiệp đại học, có công ăn, việc làm tốt, và **“thành nhân”** ngoài xã-hội.

Suốt trong khoảng thời gian dài đằng-dằng ấy, BẢO-ĐĂNG đã cùng với các EM sống đậm-bạc, hấp-hút bên nhau, dưới bóng PHẬT đài, cùng chia-xẻ với nhau các nỗi buồn, vui, thăng trầm, vinh nhục....

Ngoài các công việc thường nhật ra, BẢO-ĐĂNG còn tận tình hướng dẫn cho các em từng lời KINH, tiếng KỆ cùng các thời khóa **“công-phu, bái-sám”** căn bản lẫn giáo-lý của PHẬT ĐÀ trong đường tu hành, và chỉ dạy cho các em cách SỐNG ở trong CHÙA, trong đường ĐẠO, cũng như cách sống ở ngoài XÃ-HỘI (*làm sao cho người ta phát sanh ra lòng thương mến, giúp đỡ mình*)vv...

Trong khoảng thời gian (*gần 20 năm dài đó*), Bảo-Đăng rất là bận rộn :

Bởi vì, thầy Bốn-sư THÍCH HẢI-QUANG đã tuân theo **“pháp-chỉ”** của Cố Hòa-Thượng Bốn-sư – (Ngài THÍCH THIỀN-TÂM – VÔ-NHẤT ĐẠI-SƯ) - mà lên đường **“ấn-tu”** vô thời hạn ở một miền sơn-cước xa xôi, mỗi năm Thầy chỉ về chùa làm lễ, và mở khóa tu học Phật pháp, giảng giải Kinh điển và ban giới **BÁT QUAN-TRAI** cho các đệ tử có 4 lần mà thôi.

Vì thế cho nên Bảo-Đăng phải thay thế Thầy, đảm nhận chức vụ quyền **“trụ-trì”** mà trực tiếp điều khiển tất cả mọi việc **“phật-sự”** trong, ngoài, và còn lo thêm các phần **“nghĩ lễ”** (*pháp sự*) như cúng đám tang, cúng thất, cầu siêu, cầu an, an-vị phật, khuyên dắt phật tử gần xa...tu-học, diễn giảng Kinh điển, giáo-lý, trả lời thư tín, sang bằng giảng, và ấn-loát kinh sách... và gởi đi cho các phật tử khắp nơi, trong cũng như ngoài nước, tối lại còn đánh máy các kinh sách (*do thầy Bốn-sư THÍCH HẢI-QUANG biên-soạn hoặc chú-giải*) cho việc in **“ấn-tống”** đều-đặn mỗi năm 2 quyển (*kinh, sách*), cho tới ngày nay và cũng vẫn còn in tiếp-tục, có lẽ sẽ còn mãi cho đến khi nào thầy bốn sư viên-tịch mới ngưng, tất cả các quyển sách giảng dạy về phật-lý này đều đã được phiên-dịch sang ANH-NGỮ để độ cho người Mỹ và các thế-hệ trẻ em VIỆT, MỸ (*sanh đẻ tại Hải-ngoại về sau*).

Từ năm 1985 đi trở về trước..., tại địa phương Tucson, Arizona này rất ít đồng bào Phật giáo người Việt lắm, lại vì cũng chưa có Chùa nữa, thỉnh-thoảng vào những

mùa lễ lớn thì cũng có mấy Thượng-Tọa, Hòa-Thượng từ những Tiểu-Bang khác (được thỉnh mời sang làm lễ..) đến Tucson, nhưng Thầy nào cũng không có ý và chẳng muốn cất “**chùa**” cả, quý Thầy đều lắc đầu, từ chối – (khi có lời thỉnh-cầu giúp-đỡ để Tucson có một ngôi Chùa) và nói rằng:

- “Ở thành-phố Tucson sa-mạc hoang-tàn này trông có vẻ “nghèo-nàn”, và cần-cỏi quá, lại thêm ít phật tử nữa, không có đủ tiền để xây cất chùa đâu !!

Thế rồi.... lần-lượt Thầy này đến, Thầy kia đi.. thời gian trải qua nhiều năm kế tiếp (từ 1975- 1985) tại Tucson này cũng vẫn chưa có được một ngôi “**chùa**” nào cả !

.....

Mãi đến mùa HÈ năm 1985, ngay vào mùa lễ VU-LAN (Rằm tháng 7 Âm-lịch)...

Có một cặp Vợ chồng người VIỆT gốc HOA, người chồng tên LA-KHANH và vợ tên MINH-HUỆ, định-cư tại TUCSON từ trước năm 1980...

Vợ chồng Đạo hữu LA-KHANH, MINH-HUỆ có mời được một số thân hữu, bạn bè đến dự lễ CẦU-AN tại tư gia của HỌ....(trong số những người đó có cả BẢO ĐĂNG nữa)....

....Ông, Bà LA-KHANH mới cho biết là có một vị Tăng-sĩ, pháp-danh **THÍCH HẢI-QUANG** là người **THẦY** mà 2 Ông Bà đã quen biết nhau từ lúc còn ở bên VIỆT-NAM và sau đó giúp-đỡ phương tiện cho **THẦY** cùng đi VƯỢT-BIÊN chung một tàu, và cùng tỵ-nạn chung ở đảo PULAU-GALANG (Indosnia)....

Ông khoe rằng :

- **THẦY** này hiền lắm, TU HÀNH thì SỐ 1 ít có ai bằng, Chúng tôi và **THẦY** cùng ở chung với nhau bên đảo, cùng một trại.... chính tay Vợ, chồng chúng Tôi lo **HỘ** trợ cho **THẦY** từ bữa cơm, từ cái áo, cái quần..vv....vì thế mà càng ngày càng hiểu và thấy, biết nhận-xét về **THẦY** thêm, rất là rõ-ràng....

.....

Vì thế cho nên đối với Phật sự của Chùa Pháp-Hoa này thì, gần như là không có người phật tử nào ở tại TUCSON này phát tâm phụ giúp cả.

Còn số người lớn tuổi mà có khả năng về ĐẠO và THIỀN TÂM, THIỀN CHÍ, thì thật là “**tuyệt ít**”, đa số còn phải ở nhà giữ Cháu, hoặc bận đi làm, số ít còn lại thì hoặc già yếu, hoặc là không có “**phương tiện di-chuyển**”, nên cũng không giúp đỡ được gì trong việc Phật sự, hơn nữa Họ cũng chưa từng, hoặc biết chút gì về việc xây cất Chùa cả....

Còn giới trẻ em thì còn bé, hoặc theo đuổi một chương trình Tân học, lại thêm không có Đạo tâm và chẳng biết (gì về) ĐẠO hết, nên cũng không thể lãnh “**trách nhiệm**” nào (về Phật sự) gì được cả.

Vì thế cho nên Bảo-Đăng và các em phật-tử thường trụ ở Chùa phải gồng-gánh hết tất cả Phật sự. Nhiều nỗi gian-lao không sao kể-xiết!

Hồi tưởng lại.....

Vào đầu năm 1993, nhân dịp trở về quê nhà thăm gia đình sau gần 20 năm trời xa cách, Bảo-Đăng đã dùng phương tiện độ Cha mẹ, cùng với mấy đứa Em (*của BĐăng*) và thân quyến 2 bên NỘI, NGOẠI, lẫn bà con lối xóm thân, thương xa gần, Bảo-Đăng đã tận tình chỉ dẫn, giảng giải và truyền dạy 2 pháp môn MẬT-TÔNG và TỊNH ĐỘ cho Cha, cùng với các em cháu và thân quyến, khuyến khích tất cả đồng với Bảo Đăng tu-tập....hằng ngày trong suốt thời gian... Bảo-Đăng về thăm quê nhà.

..... Sau cùng Bảo-Đăng đến Chùa VẠN-ĐỨC để đánh lễ một BẬC THẠC ĐỨC, CHÂN TU thời nay là HÒA-THƯỢNG THÍCH TRÍ-TỊNH, trong khi Bảo-Đăng hầu, kể cho HÒA-THƯỢNG nghe về những Phật sự nơi Chùa của mình và tình trạng về PHẬT GIÁO VIỆT-NAM ở nước ngoài, (*trong đó có bàn đến việc bộ KINH ĐẠI-BẢO TÍCH mà HÒA-THƯỢNG đã dày công phiên-dịch gần đây...*) ban đầu HÒA-THƯỢNG có vẻ đăm-chiêu, nhưng sau đó rồi Ngài vui lắm, Ngài cười và nhìn Bảo-Đăng một hồi lâu, đoạn nghiêm trang nói :

- *"Bộ Kinh ĐẠI BẢO TÍCH là bộ KINH cuối cùng mà TA đã dịch xong vào năm 1987, được ẤN-HÀNH lần đầu tiên, nhưng vì sự sơ-sốt và kém-cỏi về PHẬT-LÝ của ban ấn-loát THÀNH-HỘI PHẬT-GIÁO – (TÁNG QUỐC-DOANH của chánh-phủ) - nên hơn 50% Kinh vẫn đều sai-sốt, TA mò-mẫm đọc với đôi mắt đã bị bệnh LÒA, chẳng những không chút hài lòng nào, mà mỗi khi nhớ đến lòng TA luôn-luôn BUỒN ray-rút. Suốt bao năm dài trải qua TA vẫn mang lòng đợi chờ một người có ĐẠI-TÂM....*

Nay TA rất vui mừng gặp lại CON là người mà TA hằng luôn mong-đợi....

Vậy TA giao cho con (bản-thảo) của bộ Kinh ĐẠI-BẢO-TÍCH (12 quyển, mỗi quyển dài hơn 700 trang) đánh máy lại từ đầu và đảm nhận lấy phần IN-ẤN.

.....

3 năm sau bộ KINH ĐẠI-BẢO-TÍCH (9 quyển, 7.000 trang giấy) đã in xong tại quê nhà và được chuyển sang Mỹ.

Bảo-Đăng đã gởi cúng-dường cho mỗi CHÙA VIỆT-NAM khắp nơi trên thế-giới một BỘ KINH ĐẠI BẢO TÍCH để làm PHÁP-BẢO tu-học và hướng-dẫn về giáo-lý cho PHẬT TỬ hữu duyên.

Mấy tháng tiếp sau đó, 9 tượng PHẬT cũng đã được hoàn thành và chở về tới Mỹ, Bảo-Đăng vừa mừng (*và lại*) vừa khóc, khóc đến nỗi không thấy đường đi nữa, mừng là PHẬT đã về tới Mỹ bình-an, nhưng còn nằm tại nhà KHO của sở QUAN THUẾ ở bên California, sở Quan thuế chiếu theo LUẬT hiện hành, không cho lãnh ra, vì lúc đó hai bên VIỆT, MỸ chưa có bang giao với nhau – (*còn bị cấm vận*) - nên người bên MỸ chỉ được nhận quà tặng từ Việt Nam không quá 2.lb, HỌ báo cho Bảo-Đăng biết là :

- **“9 tượng PHẬT (nặng tổng-cộng gần 4.000 lbs) bị tịch thu hết và đã chuyển đến văn phòng PHÁT MÃI của chánh-phủ rồi.”**

Lúc đó Bảo-Đăng không biết phải làm sao nữa, bởi vì không quen biết với một ai bên Cali hết, lại cũng chưa từng bao giờ qua đến Cali, hay đi đến đâu cả, Bảo-Đăng mới tìm địa chỉ của mấy Chùa bên Cali nhờ quý THẦY (Lớn) bên đó giúp giùm, nhưng Quý THẦY đều trả lời giống Y như nhau là **“không biết”....(khi đó Bảo-Đăng mới tự hỏi : - Mấy THẦY thật sự “không biết”, hay là ích-kỷ “không muốn giúp” ?).**

Bảo-Đăng gọi điện thoại liên-lạc hết chỗ này rồi qua đến chỗ khác, sau cùng chẳng còn biết chỗ nào để mà **“cầu-cứu”** nữa, Bảo-Đăng lạy PHẬT kêu cầu rồi khóc sụt sùi, bỗng nhiên một **“tia sáng nhỏ”** loé ra trong đầu, **Bảo-Đăng** lật-đật chạy lên Chùa vừa lái xe vừa khóc, miệng thì niệm QUÁN THẾ ÂM BỒ-TÁT cầu xin cứu khổ, cứu nạn. Đến chùa mở cửa ra, đốt nhang, động chuông thiệt lớn, vừa khóc vừa khẩn to **“báo-cáo”** với PHẬT, chư BỒ-TÁT và chư HỘ-PHÁP là:

- **“9 tượng PHẬT mà con đúc cho chùa, nay chánh-phủ tịch-thu và đã bị “bỏ tù” trong nhà “kho” (của chánh-phủ) rồi, con không biết phải làm sao nữa, Thầy đã đi ẩn-tu xa. suốt mấy năm nay, con đã thành-tâm, thành chí, hết lòng chơn-chánh lo làm việc phật sự, xin chư PHẬT chư BỒ-TÁT thương con, từ-bi cứu-khổ, cứu nạn, và khiến xui cho gặp được “quý nhân” giúp đem 9 pho “phật tượng” về chùa, cùng chỉ dẫn đường lối cho con đi đúng nơi đúng chỗ vv....**

Khẩn xong, Bảo-Đăng ngồi xuống nhiếp tâm Trì-chú CỨU-KHỔ và khẩn nguyện suốt 3 tiếng đồng hồ trôi qua (mà không hay biết). Sau đó cảm thấy lòng mình **“nhẹ”** hẳn đi, lạy PHẬT xong rồi mới lái xe đi chợ mua bông, trái cây về để dâng lên cúng PHẬT.

Tới chợ vừa xuống xe đi được mấy bước thì nghe có tiếng ai kêu tên mình, quay lại thì thấy đó là một người bạn Luật-sư Mỹ, ông ấy vừa đi, vừa vẫy tay, vừa kêu tên Velvet..., người bạn ấy nhìn kỹ vào mặt Bảo-Đăng rồi hỏi :

- **“Ủa ! có chuyện quan trọng hay buồn lo gì không ? tại sao mắt của You bị sưng hết vậy” ?**

Không thốt được lên lời, Bảo-Đăng chỉ òa khóc nức nở, rồi tức-tuột kể hết đầu đuôi mọi việc.... ông ấy đứng lặng người nghe và suy-nghĩ một hồi, đoạn cười nói rằng :

- **“Thôi ! đừng có khóc nữa, không sao đâu, tôi sẽ cố-gắng giúp cho. Ngày mai đúng “8 giờ sáng” you gọi điện thoại lên Phoenix, văn phòng “Hạ-nghị viện” của ông JIM KOLBE, sẽ có người ở đấy chờ you gọi, đồng thời tôi cũng sẽ liên-lạc lên sở quan-thuế ở HOA-THỊNH-ĐỐN (WA. DC) để xem như thế nào, hy-vọng không có gì trở ngại lắm đâu.**

Trong thời gian chờ đợi từ đầu đêm cho tới **“8 giờ sáng”** hôm sau, Bảo-Đăng luôn miệng niệm PHẬT, Trì-chú CỨU-KHỔ (suốt đêm) không ngủ, canh đúng 8 giờ sáng là

gọi lên PHOENIX liền, thì may mắn thay, gặp ngay người đang chờ Bảo Đăng gọi.

Bảo-Đăng mới trình-bày hết mọi việc, trong ngày đó suốt buổi sáng, cả 3 đường dây điện thoại liên-lạc nhau cùng một lúc (*three way calls*) không ngừng từ Phoenix lên tới Hoa-Thịnh-Đồn rồi trở lại SỞ QUAN-THUẾ ở Cali, một mặt ở nhà Bảo-Đăng cổ thì kẹp điện thoại nói chuyện, tay đánh máy lại giấy tờ qua sự chỉ dẫn của HỌ xong rồi Fax liền lên HTĐỐN, Fax qua Cali vv....

Trong khi chờ đợi sự chấp thuận, thì Nghe tiếng nói ở bên đường dây của HTĐỐN trả lời :

- **“OK, tất cả xong rồi, bây giờ gọi tiền đi đóng phạt, để BAIL (chuộc) 9 tượng PHẬT (đang ở trong TÙ) ra”.**

Bảo-Đăng mừng quá vừa khóc vừa nói đôi lời cảm tạ, biết ơn.

Lại gọi qua Cali để lo thủ tục đóng phạt cho **“Hải-quan”** xong.

Bảo-Đăng lại lo nữa, là không biết làm sao chở 9 tượng phật về Chùa, lại tiếp tục gọi thêm nhiều chỗ – (*công-ty chuyển-vận*) - nhưng không có hãng xe **“vận-tải”** nào chịu đi cả.

Bảo-Đăng lại một lần nữa động chuông cầu cứu lên chư HỘ-PHÁP, xin xui khiến cho có người phát tâm chịu chở PHẬT về giùm, thì vô tình PHẬT **khuyến xui** cho Bảo-Đăng gọi lộn số đến văn phòng của một người Trung-Hoa, cô này hỏi Bảo-Đăng gọi đến cần việc gì, thì mới biết rằng mình gọi lộn chỗ, nhưng cũng hỏi thăm, nhờ cô ấy chỉ dẫn giùm vì Bảo-Đăng ở xa không biết gì cả, lại không dám lái xe qua Cali vì xe cộ ở bên đây đông đầy quá, còn đường xá lại mênh mông biết đâu mà đi, mà tìm....

Tội nghiệp cô (*người hoa*) ấy, sau khi nghe xong mọi việc, cô vui vẻ giúp tất cả mọi thứ như đóng giùm tiền thuế, kiếm hãng xe vận tải, chuyển 9 pho tượng phật từ nhà TÙ về nhà KHO ở Cali, chờ cho có xe tới để chở về Tucson.

Hai ngày sau cô mới tìm ra được một hãng xe vận-tải chịu đi Tucson.

Một tuần sau, 9 tượng PHẬT về nằm chật hết cả sân chùa, nằm choán hết cả lối đi, Bảo-Đăng vừa mừng, vừa khóc, vừa lạy từ tượng phật, cảm tạ quý Ngài không bỏ rơi con, đã **“chứng giám lòng thành”**, nên mới **“cảm-ứng đạo giao”**, thật là linh-thiên huyền-diệu hết sức. (*quý vị biết hôn, tiền điện thoại của tháng đó đã phải trả đến hơn 1.000 đồng lận đó*) !

Bởi thế, nên trong KINH có câu rằng :

- **“HỮU CẦU TẤT ỨNG, VÔ NGUYỆN (THÌ) BẤT TÒNG”** là như vậy.

Nỗi **mừng vui** này chưa dứt, thì nỗi **LO** khác lại đồn-dập tới nữa....

Bởi vì 9 pho tượng PHẬT quá lớn, trần nhà của CHÙA – (*vốn là một ngôi nhà “Cải gia chi Tự”, trần cao chỉ có 8 feet*) - lại quá thấp, cửa ra vào cũng lại quá **“hẹp”**, cho nên không còn cách gì hơn là bắt buộc phải sửa (*toàn diện*) CHÙA vậy...!

Trong giai-đoạn khó khăn này.....một lần nữa BẢO-ĐĂNG một mình đứng ra thiết kế, trực tiếp điều khiển THỢ sửa lại toàn diện trong ngoài ngôi chùa PHÁP-HOA, thì mấy em (*con nuôi tinh-thần*) này lúc đó có đứa còn đi học High School, có đứa còn ở College..., chưa có một ai đi làm ra tiền hết, tất cả các em thấy đều TRÚ-NGỤ ở trong CHÙA, Bảo-Đăng giúp đỡ, lo ăn, lo mặc, chỉ dẫn cho mấy em tu-hành và cùng chia bùi, xẻ ngọt, giàu khó có nhau, trong lúc đó vì CHÙA quá nghèo, lại không có một ai, hay bất cứ một Phật tử địa phương nào chịu phát tâm **“cúng-dường”** tiền bạc, **công sức** nào hết (!!) để sửa CHÙA, hay phụ giúp công-quả quét dọn, nấu nướng...còn BÁT-TÁNH thì chạy đi đâu mất tiêu, không thấy tăm-dạng đâu cả !!!.

Vì thế, khi (*bị bắt buộc*) phải sửa lại toàn bộ ngôi CHÙA PHÁP-HOA, để có nơi an vị các PHẬT tượng mới vừa gởi từ VIỆT-NAM qua, thì chỉ toàn là có **“mấy em”** này **“tích cực”** và **“tình nguyện”** làm việc **“kiến tạo”** không mà thôi, em lớn (*tuổi*) thì làm việc **“nặng”**, em nhỏ (*tuổi*) thì làm việc **“nhẹ”**, vì **“không có tiền”** muốn thợ phụ nên tất cả mấy em (*nhỏ từ 6 tuổi cho tới 23 tuổi*) thấy đều tình nguyện đứng ra làm (*thợ*) phụ hết, các em lúc đó vừa học, vừa làm bài-vở, vừa phụ làm ngày, làm đêm, có khi thức suốt đêm để làm.

Và lại, vì không một ai có **“kinh nghiệm”** cất chùa, kể luôn cả Bảo-Đăng cũng vậy nữa, cho nên Bảo-Đăng và mấy em cứ việc làm đại, sửa đi, sửa lại..... cho tới khi nào thấy đẹp mới chịu OK.

Cảm động một điều là lúc mà Bảo-Đăng đã vét hết tiền mặt riêng của mình đã dành-dụm...và tất cả thẻ **“Credit card”** (*thẻ tín-dụng*) của Bảo-Đăng có bao nhiêu cái đều đem ra xài để mua vật liệu hết rồi... nên không còn một đồng nào để mua cửa cho chánh điện của chùa, hoặc mua thêm đinh, mua thêm gạch vv....nữa.

Vì thế, nên có em thì đi xin thẻ **“Credit card”**, em Minh-Đạt thì cúng trọn hết cả tháng lương của mình (*chỉ giữ lại có 20 dollars để đồ xăng mà thôi*), có em thì lấy tiền học để dành mua sách vở (*mà chỉ đến thư-viện mượn sách về, đem đi photo copy ra để học*), còn số tiền dư lại dùng để (*cúng-dường*) mua vật liệu sửa chùa.

Lại không có xe **“truck”** nên phải dùng hết mấy chiếc xe nhỏ 4 máy (*mấy em dùng để đi học*) mà chở gạch, chở cây, xi măng vv....đến nỗi mấy người bán gạch thấy vậy cũng phải ngậm-ngùi khen ngợi và lắc đầu **cảm-phục**.

Mỗi lần hết tiền mua vật liệu...là Bảo-Đăng lên chánh điện, nhất tâm thành kính động chuông, cầu phật cho thêm tiền, nếu không thì công việc sẽ bị ngưng trệ lại (*chở nặng riết rồi 2, 3 chiếc xe nhỏ bị hư hoàn-toàn phải đem “bỏ vào nghĩa-trang” xe hơi luôn*).

Có một lần đó,

Đang khi lợp ngói cho **“Chánh-Điện”** thì có mây đen to kéo tới, Bảo-Đăng lại cầu PHẬT xin gia-hộ thì quả nhiên, tuy là mây đen phủ kín-mít đầy trời, mưa to xối-xả xuống khắp tất cả các vùng chung quanh của CHÙA và luôn cả các vùng phụ-cận nữa,

mà ngay tại mái CHÙA lại không có một giọt mưa nhỏ nào rơi xuống hết !

Ông RASOUL (là người Thầu duy nhất) (vì không có tiền nên chỉ muốn ÔNG làm một Thợ chánh) cứ theo hỏi Bảo-Đăng liên-tiếp rằng:

- “*You nghĩ sẽ có MƯA không? nếu bị mưa là sẽ làm không được đó, còn như hôm nay mà không làm được, You cũng phải trả tiền công cho những người Thợ (lợp ngói) này nữa!!! You tính sao? làm hay không làm?*”

Ông ấy cứ theo hỏi như thế hoài làm Bảo-Đăng bối-rối, thoát đầu không biết phải quyết-định như thế nào, làm hay không làm !!

Sau đó, Bảo-Đăng tự nghĩ, LÀM hay KHÔNG LÀM cũng phải trả tiền công cho thợ.....Mà mình thì chỉ có đủ tiền để trả “**một lần**” mà thôi.

Cho nên Bảo-Đăng quyết-định LÀM (lợp ngói) vậy !

Suốt hơn cả nửa ngày lợp mái ngói Bảo-Đăng và mấy Em vừa làm vừa liên-tục niệm PHẬT cầu xin NGÀI giữ mưa lại, đừng cho rơi xuống để Thợ lợp ngói, khi lợp xong mái CHÙA (rồi sẽ mưa sau).

Đến khi Bảo-Đăng vào trong bếp nấu cơm trưa cho mấy Em ăn, thì bỗng nghe chúng la ó om-sòm...nên vội-vã chạy ra thì thấy :

- Ồi cha ! không biết do đâu mà thay vì những giọt MƯA to đổ trút xuống, thì nước mưa lại biến thành ra TUYẾT trắng, nhẹ-nhàng, rơi lất-phất, trông đẹp như lông ngỗng trắng đang bay khắp nơi (hơn 10 năm rồi TUCSON vì là vùng sa-mạc khô-cằn nên ít bao giờ có Tuyết rơi lắm), nên Bảo-Đăng mừng quá, tung-tăng, ngược mặt lên TRỜI há to miệng ra cho tuyết rơi vào, mấy người thợ MỸ lợp ngói cũng lấy làm “**ngạc-nhiên**” lắm, cả thầy (7, 8 người của) HỌ đều chấp tay xá lên TRỜI....

HỌ nói :

- “**PHẬT của You linh-thiên quá chừng**”,

Có một Ông thợ người MỄ nói rằng :

- “**Do vì Bảo-Đăng cùng với mấy EM có tâm thành nên được cảm-ứng với TRỜI, PHẬT chứng-minh và giúp-đỡ cho đó**”.

(Có hình-ảnh quay phim đây-đủ)

Hôm ấy, sau khi lợp ngói xong mái CHÙA rồi, mọi người đều “**phấn-khởi**” và “**vui-vẻ**”, nên tuy rằng làm cực-khổ, dãi-dầu... mà không một ai thấy MỆT chút nào cả, mãi cho đến 8 giờ tối thì mưa thiệt to đổ xuống suốt đêm (y như lời cầu-xin của BĐăng), thấy mấy em nằm lăn-lóc dưới đất ngủ say (vì làm mệt-mỏi), Bảo-Đăng lấy mền đắp cho từng đứa sợ bị trúng lạnh, rồi đi tắt đèn, đóng cửa xong, lên trước bàn thờ PHẬT, nhất-tâm đánh lễ TẠ-ON TRỜI, PHẬT (đã linh thiên gia hộ cho), xong rồi ngồi chấp tay trì CHÚ (HỘ-PHÁP và CỨU-KHỔ), ngược mặt nhìn chăm chú lên các tượng PHẬT mà nước mắt rơi xuống tự lúc nào không hay. Bảo-

Đảng thương PHẬT lắm, và biết NIỆM PHẬT và TRÌ CHÚ từ lúc mới lên 6 tuổi.

Chưa bao giờ Bảo-Đảng cầu-nguyện bất cứ một điều gì mà không được NHƯ-Ý cả..... nhưng phải **“chánh-đáng”** thì mới được CẢM-ỨNG.

Bảo-Đảng còn nhớ, sau khi phá xong mấy bức vách tường cũ của CHÙA (*vì đã bị mối-mọt ăn mục-nát hết*), ra xong, phải xây lại vách tường mới bằng gạch, kiếm thợ Hồ lại không ra, mà cũng không có một ai hay một Phật-tử nào tại địa-phương TUCSON chịu phát-tâm đến làm **“giúp”** cả, nếu có làm thì phải chờ cho đến 3, 4 tuần sau HỌ mới rảnh, và lại CHÙA cũng không có đủ tiền để mướn thợ **“chuyên nghề”** xây nữa, bây giờ chắc có lẽ quý vị cũng đoán biết Bảo-Đảng phải làm gì rồi ?!

...Vẫn lạy lục và CẦU CỨU MẸ HIỀN nữa....ngay khi đó có một người thợ Hồ Việt-Nam quen biết (*cũng lâu*) đi ngang qua, ghé lại thăm hỏi, Bảo-Đảng mừng lắm ngỏ ý cần xây giúp, thì người này lắc đầu từ chối lý-do là đã nhận lời sửa nhà cho người khác rồi, Bảo-Đảng năn-nỉ suốt cả giờ đồng hồ mà cũng không được, (*cái gì chứ sức “nhẫn” của Bảo-Đảng thì hay lắm*), tiếp tục năn-nỉ nữa, lại cũng vẫn không được.

Trời bắt đầu sụp tối người này cáo từ ra về, nhưng y ta vừa đi được mấy bước, thì bỗng nhiên có một xe truck màu nâu cũ mèm chạy tới, ngưng ngay trước cổng chùa, một ông người Mễ to con bước xuống, đi tới hỏi to :

- **“Có phải you cần người xây tường không?”**

Bảo-Đảng mừng quá đổi, mới hỏi :

- *Tại sao ông biết là tôi đang cần!*

Ông trả lời rằng :

- **“Tôi đang lái xe đi làm về mới mở radio ra nghe nhạc, thì nhạc đâu không có, lại nghe có tiếng trong radio nói là ở “CHÙA” này đang cần người giúp xây tường gấp, có cho địa chỉ nữa, cho nên tôi tự lái xe tới đây vậy.**

Ông nói tiếp :

- **Ngày mai đúng 6 giờ sáng, tôi sẽ có mặt để xây tường cho you, tôi cần thợ phụ trộn hồ, và đưa gạch vv....”**

Bảo-Đảng hỏi :

- **Ông tính tiền công bao nhiêu để tôi xem có đủ tiền trả không ?**

Ông lắc đầu cười và nói :

- **Không sao, you muốn trả bao nhiêu cũng được, tôi không cần đòi hỏi gì hết cả, chỉ cho tôi “ăn no” là OK**

Bảo-Đảng mừng quá không biết nói lời gì để cảm tạ cho xứng-đáng.

Ngày đó mấy em phải nghỉ học, đúng 6 giờ sáng sớm là tất cả đều có mặt đủ, nhỏ từ 10 tuổi cho đến 23 tuổi (*không biết gì về xây cất cả*), cho nên Bảo-Đảng chỉ-huy trộn hồ, (*vì lúc nhỏ có phụ ba xây nhà*) sắp-xếp gạch để sẵn, và chỉ-huy lát gạch (*trước sân lộ thiên*), kể đến lo nấu cơm trưa cho ông ấy và mấy em ăn (*đương nhiên là nấu thức ăn*

chạy), hoặc chạy đi mua thêm gạch, thêm xi-măng khi thấy xây gần hết, vì không có nhiều tiền nên làm tới đâu thì mua tới đó, nếu có còn dư lại được 1, 2 cục gạch cũng đem trả lại để lấy vài đồng mua đinh vv...

Sau khi xây xong mấy bức vách tường rồi, người **“thợ Mẽ tốt bụng”** này đi đâu mất biệt luôn, hơn mười mấy năm nay muốn kiếm lại ông ấy để tạ ơn, cũng không biết đâu mà tìm cả (Bảo-Đăng nghĩ chắc có lẽ là người của PHẬT, BỒ-TÁT hoặc chư HỘ PHÁP đưa tới để giúp cho chùa đang trong cơn **“hoạn-nạn”** cũng không chừng và Bảo-Đăng tin chắc là như vậy !!!).

Lại còn có những lúc Bảo-Đăng không còn một xu nào dính túi cả, mà tuần này phải trả tiền cho ông Thầu, Bảo-Đăng lo rầu quá, lại tiếp tục cầu xin PHẬT ban cho đủ tiền để trả tiền cho Ông.

Ngay đêm đó Bảo-Đăng nằm mơ, vừa thấy mình lội qua một cái biển thật to, nước xanh biếc và trong vắt, thấy trên biển có một cái đảo, trên đảo ấy có những cội cây to cùng với vô số tháp chùa cao lớn, mái cong ngói đỏ, gió rất mát-mẻ, không khí thật là thanh-tịnh, Bảo-Đăng lại thấy có một tòa sen màu trắng to lớn nằm ở giữa đảo mà không thấy có ai ngồi trên cả.

Mơ thấy mình đang lội qua biển... chấp tay cầu thỉnh BỒ-TÁT, xin ngài thương, đừng bỏ con đi.... Bảo-Đăng thấy mình leo lên đảo, hai tay ôm tòa sen mà khóc nức-nở, miệng thì luôn kêu gọi đức QUÁN THẾ-ÂM BỒ-TÁT, cầu xin Mẹ đừng bỏ con đi....

Trong khi đang còn khóc-lóc van-xin, thì tay chạm phải một tà áo lụa mỏng thật mềm, thật mát, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đức QUÁN THẾ-ÂM bồ-tát mặc áo trắng tinh với thân hình thật là cao lớn, vĩ-đại, ánh mắt hiền từ của ngài nhìn Bảo-Đăng (không bút mực nào mà có thể diễn đạt hết được ánh mắt **“đại-từ đại bi”** ấy của ngài cả), cười và nhẹ nhàng nói :

(Ồi cha ! âm-thanh tiếng nói của Ngài sao mà êm-diệu, nhẹ-nhàng, thanh-thót trong vắt quá chừng, suốt cuộc đời Bảo-Đăng chưa từng bao giờ nghe được âm-thanh của tiếng nói bất cứ một ai giống như vậy cả, không thể nào diễn-tả được, không một âm-diệu nào có thể đem so-sánh với giọng âm của Ngài được hết, sau này nếu như có nghe được bất cứ một giọng “âm” nào khác nữa của Ngài thì Bảo-Đăng sẽ nhận-diện ra ngay liền).

Ngài nói rằng :

- **“Ta đi hầu chư PHẬT để nghe thuyết pháp ở những cõi nước khác, và đi khắp nơi từ thế-giới này, qua thế-giới khác để độ các chúng-sanh nào cần Ta độ, Ta đi-đi, về-về, chứ Ta có bỏ người đâu mà khóc-lóc dữ vậy” !**

Bảo-Đăng mừng quá lật-đật ôm chặt chân của Ngài như sợ ngài biến mất nữa vậy.

Sau đó Bảo-Đăng vội-vàng báo-cáo, kể-lể hết mọi Phật sự đang làm, nào là thiếu tiền in bộ kinh ĐẠI-BẢO-TÍCH, lại thêm thiếu tiền SỬA CHÙA vv....

Ngài nhìn Bảo-Đăng với nụ cười thật hiền-hòa và **“rày”** Bảo-Đăng rằng :

- *“Nhà “nghèo” mà con làm “gấp” quá, nhưng được rồi Ta sẽ cho đủ tiền để “in kinh” và hoàn-tất xong việc sửa chùa”*

Nghe Ngài nói vậy, Bảo-Đăng mừng vui quá, ngã ngựa người xuống nước... cánh tay đưa cao ra phía sau để bơi....tay phải bị đập vào đầu giường ngủ, giật mình thức dậy vẫn còn nhớ rõ không mất lời nào hết, nhất là giọng âm của Ngài vẫn còn vang rõ bên tai....

Sáng ngày hôm sau, Bảo-Đăng lái xe lên chùa phụ thợ làm tiếp thì nhận được một cú điện thoại gọi từ New York. cô này là chị của em Minh-Đạt (một trong những chú ở chùa) kể lại rằng :

- *“Chuyện của em có hơi dài dòng lắm, đại khái là em ra “tòa” thắng kiện, bồi-thường được một số tiền lớn, em có nguyện, nếu thắng kiện được em sẽ trích ra 1 phần 3 cúng dường Tam-Bảo, nhưng mãi cho tới nay em cũng chưa biết phải gọi tiền đi đến Chùa nào nữa, vì Chùa thì nhiều quá chừng, còn đang lưỡng-lự thì tối hôm qua, em nằm ngủ, mơ thấy có một “bà lão” tới nói với em rằng :*

- *“Số tiền mà người lãnh được và đã hứa cúng dường cho Tam-Bảo đó, vậy nay người chia ra làm 2 phần :*

- *1 phần nửa thì gọi cho Bảo-Đăng,*
 - *1 phần nửa thì gọi về Việt-nam, đem tới một ngôi chùa tên là... ở dưới quê, giao tận tay cho “Thầy” đó, tên đó....chớ không được “gởi” đi đâu khác hết”.*
- Em giật mình thức dậy mới gọi cho chị hay nè....*

Và cũng nhờ vào số tiền **“lớn”** đó mới có đủ chi-phí để hoàn tất ngôi bảo tự Pháp Hoa này mà không cần phải đi vay mượn của nhà Bank hoặc của bất cứ một phật tử Việt-Nam nào khác tại địa phương Tucson cả....

..... Khi chùa sửa xong rồi, Bảo-Đăng cũng phải một mình tự lo trang trí bên trong Chánh-Điện, cũng lại thức suốt đêm để thiết kế....

Sau đó Thầy (thầy bốn-sư ra thất về chùa để làm lễ **“khánh-thành”**)...Thầy, Trò, Cô, Cháu hì-hục mở những thùng cây để đem 9 tượng Phật ra thì :

Hỡi ôi !

Có tượng thì bị gãy tay, có tượng thì bị gãy chân, những cánh sen thì bị bể, có tượng bị sứt mẻ, nặng nhất là tượng **“Thiên Thủ Thiên Nhân Thập Giới Điện”** (ngàn cánh tay) đều bị rụng hết....!!

Bảo-Đăng vừa nhặt từng cánh tay, ngón tay của Ngài mà nước mắt chảy dài, mấy Thầy, Trò, Cô Cháu xúm-xít nhau ngày đêm sắp, ráp lại.....

Không hiểu sao khi ráp những ngón tay, và những cánh tay của Ngài vào xong rồi, ngó lại thì thấy còn dư một rổ ngón tay và cánh tay, mọi người cười lớn, Thầy bốn sư nói :

- “*Những cánh tay này chắc là Phật khiến còn dư lại, ngộ hâu giúp cho Bảo-Đăng có thêm nhiều “cánh tay của Phật” để làm Phật-sự cho chóng “thành tựu” đó*”.

Mọi người đều gật đầu chấp nhận, cười rộ lên....vui-vẻ....

Đó là “**nguyên-nhân chánh yếu**” đầu tiên.

Bảo Đăng đang thếp vàng áo Phật lúc 4 giờ sáng, sẽ khánh thành 11 giờ sáng, 1985.

Bảo-Đăng còn phải thếp áo “**vàng**”... và điểm nhãn (*thoa son, kẻ mắt*) cho tượng Phật, tượng Bồ-Tát (*lúc 4 giờ sáng*), bên ngoài trời đang mưa tầm-tã...như để rửa sạch hết bụi trần....trước ngày khánh-thành để an-vị 9 tượng Phật, thì bên trong chùa từ Thầy bốn-sư cho đến tất-cả đệ-tử luôn tay... làm việc suốt đêm....không ngủ....

Đó là Bảo-Đăng chỉ mới “**nhập đề**” với một ít phần đại-khái mà thôi, nếu như muốn kể ra cho tỉ-mỉ từng giai đoạn khổ sở, bầm-dập.... từ khi CHÙA chưa thành-lập.... cho tới nay thì không còn có ngôn từ, bút mực, sách vở... nào diễn nói ra cho hết được....

Có thể nói đại lược là :

Từ trước ra sau, từ sau ra trước Chùa....

Từ phải qua trái, từ trái qua phải của Chùa....

Từng bước đi, từng tắc đất....đều có pha lẫn với mồ hôi, nước mắt, với những giọt máu (*trong khi đang làm lỗ bị cắt, bị đứt tay, trầy chân chảy máu vv...*) và những sự khổ não, đập-vùi từ nơi những người tự xưng là PHẬT TỬ (*đàn Anh, đàn Chị*)... nói xỏ-xiêng và tìm cách hiếp đáp **“phủ đầu”** Bảo-Đăng nhiều đến mức không sao kể xiết.

Đã nhiều lần Bảo-Đăng cũng muốn buông bỏ hết tất cả, để sống yên thân trong gia đình, an hưởng hạnh-phúc bên chồng con, nhưng rồi lại thấy lòng mình :

- Thương ĐẠO, thương PHẬT, BỒ-TÁT..

Thương THẦY (*Bổn-sư*)

Cho nên đành phải gạt lệ :

Bảo-Đăng nhẫn nhịn và âm-thầm bỏ qua không nghĩ tới.... Rồi ngày...qua, tháng lại... Bảo-Đăng hằng tu tập...**“buông bỏ”**, và **“vị-tha”**... luôn giữ TÂM mình bất động. mà **“tập”** khởi lên niệm TỪ-BI thương-xót cho HỌ hơn là **“buồn giận”**.

Cho nên Bảo-Đăng vẫn :

- Hăng hái, vui tươi (*để cho các Em ở Chùa có thêm can đảm và tăng thêm nghị-lực để*) tiếp tục làm công việc (*công quả*).

Trong thời gian xây cất Chùa, với hoàn cảnh khó khăn, bạc đãi từ nơi BÁ TÁNH, Bảo-Đăng luôn nhớ tới lời BỒ-TÁT đã dạy khi xưa là :

- **“Nếu có việc gì cần, hãy cầu nguyện tới TA....TA sẽ đến giúp cho”.....**

Vì vậy mà Bảo-Đăng mỗi khi kêu cứu đến NGÀI, xin giúp cho con được **“tai-qua, nạn khỏi”**, **“sở cầu như ý”**....

Nhờ vậy mà khi đêm về, trong mơ thấy Bồ-Tát (*Quán-Âm*) hiện về, an-ủi, chỉ dạy và gia hộ cho được như ý....

Thiệt là linh ứng hết sức...

Ngoài việc PHẬT-SỰ ra BẢO-ĐĂNG còn dạy nấu ăn chay, mặn trong những chương trình dạy dinh dưỡng cho các NHÀ GIỮ TRẺ người MỸ, MỸ của Chánh phủ Tiểu-bang ARIZONA. THIẾT-KẾ trang trí bên trong nhà. Nhận XÂM chân mày, mí mắt, môi vv.... CẮM HOA cho khách MỸ, MỸ vào những mùa LỄ lớn của nước MỸ.

Bảo-Đăng cũng bán các loại MỸ PHẨM, bán DUỢC THẢO KM, nhận làm Tóc, Trang điểm cho CÔ DÂU, kết áo CUỐI, thiết kế và tổ-chức cho đám cưới, điều khiển quay film, chụp hình và thực-hiện các phim-ảnh về VIDEO, DVD của (*BẢO-ĐĂNG Production*).

Đồng thời BẢO-ĐĂNG cũng tham gia vào trong chương-trình giúp-đỡ, dạy-dỗ về TÂM-LÝ cho những đứa trẻ **“mồ-côi”**, cha mẹ ly-dị, hoặc Cha, Mẹ bận lo đi làm việc suốt ngày, không ai dạy bảo, vì thế chúng nó không được bình thường như những đứa

trẻ bằng tuổi khác, chúng bỏ học, đi bụi đời, hút xách vv...

Cha mẹ, hoặc những Hội (*cải-thiện*) đem những đứa trẻ khó dạy đó nhờ BẢO-ĐĂNG giúp đỡ dạy giùm, (*không phải chỉ có tuổi vị thành niên mới khó dạy đâu mà đôi khi lại có cả mấy đứa bé còn nhỏ nữa*) như từ 3 tuổi cho tới 13 tuổi, cha, mẹ cũng đành bó tay không làm sao mà dạy được.

Có một điều LẠ là khi CHÚNG đến với BẢO-ĐĂNG thì CHÚNG lại chịu nghe theo lời dạy, chịu đi học, không còn chửi thề, tách tình tự nhiên hiền lành lại và biết thương cha mẹ....điều vui là có những trẻ gái không muốn ĂN, dù CHA, MẸ năn-ni, ép-buộc đủ mọi cách mà chúng vẫn không nghe theo, vì vậy mà chúng nó ỒM thấy sợ lắm, thế mà sau khi nghe Bảo-Đăng giảng dạy, kể chuyện vui cho nghe, thì những đứa trẻ ấy lại chịu ăn, nhưng chỉ **“chịu ăn”** khi nào có Bảo-Đăng bên cạnh mà thôi ! chúng thích tới với Bảo-Đăng lắm, thích ăn những món ăn của Bảo-Đăng nấu. Có vài (*người*) Cha mẹ (*Mỹ*) hỏi BĐăng rằng :

-“YOU làm cách nào mà chúng nó NGOAN quá vậy ?

Chèn ơi! Bảo-Đăng có làm gì đâu, nguyên là nhà trẻ của Bảo-Đăng có làm một phòng TU rộng lớn, để Bảo-Đăng Tu mỗi đêm và đánh máy Kinh Sách, bàn thờ của Bảo-Đăng có tới 4 tầng (*chiều dài 2 thước Tây, chiều sâu của bàn thờ 1 thước rưỡi, tầng thứ tư cao 1 thước rưỡi*) trên mỗi tầng Bảo-Đăng có an-vị nhiều tượng PHẬT rất đẹp, có mấy tượng PHẬT to, mỗi tượng cao 1 thước rưỡi, 1 thước, và 1/2 thước, chung quanh tường có treo nhiều hình ảnh PHẬT khác nhau rất là xinh-đẹp và trang-nghiêm. Bảo-Đăng còn mở bảng có tiếng NIỆM PHẬT, TRÌ CHÚ (*của Thầy Bốn-sư THÍCH HẢI-QUANG*) vang suốt ngày đêm.

Những đứa trẻ đó thích vô phòng TU của Bảo-Đăng để **“ngắm”** PHẬT đẹp, và **“nhái”** theo tiếng NIỆM PHẬT, tiếng TRÌ CHÚ lắm, thấy vậy, Bảo-Đăng liền chỉ cho chúng niệm Phật, trì Chú để được ĐẸP như PHẬT tượng vậy, thế thôi.

PHẬT PHÁP NHIỆM MÀU là như vậy, bất cứ ai hễ chịu TIN, và chịu nhất tâm siêng-năng TU TẬP thì sẽ được **“cảm-ứng đạo-giao”** ngay liền hà.

Qua bao năm kinh-nghiệm Bảo-Đăng biết rõ là Trẻ em tuy rằng cũng có lúc chúng **“cứng đầu, khó dạy”**, có đứa mang NGHIỆP nặng lắm, bị CHA MẸ hắt-hủi, đánh đập, bỏ rơi vv....

Nhưng trong THÂM TÂM của chúng vẫn còn lưu lại cái TÂM ĐỒNG TỬ vô nhiễm (*ngây thơ, và chưa bị lây nhiễm cái TÂM HỒNG TRẦN (phân-biệt, điên-đảo)...như của những người lớn tuổi*), vì thế mỗi khi chúng NIỆM PHẬT hoặc TRÌ CHÚ thì sẽ được mau NHẤT-TÂM hơn, cho nên rất mau và dễ thâm-nhập vào được cái TỬ, BI, HỖ, XẢ, KHÔNG THAM, KHÔNG GIẬN, KHÔNG SI-MÊ của PHẬT, do đó mà được tiêu trừ các NGHIỆP CHUỐNĞ tiền-khiên của chúng.

(Còn ở nơi người lớn tuổi, vì bị nhiễm cái ĐIÊN-ĐẢO của HỒNG-TRẦN ngày càng thêm nhiều, cho nên TU khó có kết quả mau như những trẻ em được !! Qua nhiều năm kinh nghiệm Bảo-Đặng nhận thức rõ điều rằng :

Theo truyền thống (cổ-hủ) của Á-ĐÔNG và của riêng xứ VIỆT-NAM mình, đa phần là Cha, Mẹ không bao giờ thích làm **BẠN** với con cái, mà HỌ chỉ lấy “**quyền làm cha làm mẹ**” bắt buộc, hoặc đàn-áp con cái, bắt phải tuân lệnh, phải làm theo không được cãi lại, mặc dù chúng biết, thấy cha, mẹ nói sai, làm trật, hoặc có tâm tà-quấy, dạy con làm những điều tầm bậy, nhưng các bậc CHA MẸ ấy dùng quyền CHA, MẸ cưỡng bắt con cái phải “**phụng-hành**”, nếu cãi lại thì bị đánh đập, hoặc bị chửi rủa, mắng nhiếc....là đưa con mất dạy, và bất hiếu....vv...

Vì có cái “**lý do**” ĐỘC-TÀI đó thì làm sao mà con cái kính-phục được, hơn nữa theo phong-hóa, lễ-nghi của Á-ĐÔNG Ta thì con cái rất khó lại gần CHA, MẸ để tâm-sự các nỗi lòng buồn, vui..., mà nếu như có, thì lại gặp Cha, Mẹ không có đạo, và có đầy đầy TÂM ÍCH KỶ, ĐỐ KỶ, NHỎ NHEN, GANH GHÉT.... dạy con cái toàn là những điều trái với luật NHÂN QUẢ, ĐẠO ĐỨC... cho nên vì thế mà PHỤ TỬ TÌNH THÂM ngày càng thêm xa cách là như vậy.....

Hiện tại thì BẢO-ĐẶNG đã về hưu sớm rồi, chỉ còn lo hôm sớm chuyên tu, và làm việc PHẬT SỰ để đền báo ơn PHẬT, ơn THẦY, ơn TỔ SƯ, cùng dẫn dắt cho những Phật Tử nào có DUYÊN với Bảo-Đặng tu tập mà thôi, chớ ngoài ra thì Bảo-Đặng không bao giờ dám đi quá BỐN PHẬN của mình cả.

Trở lại việc bảo trợ và lo lễ cưới cho các em.....

Tuy rằng ngày nay các em đã có “**Học vị**” cao, thành nhân, thành danh ngoài Xã hội, nhưng vì hấp-thụ được một nền giáo-dục theo Tân-học ÂU-MỸ, sống tha-hương, lại còn thêm xa cha-mẹ từ lúc còn nhỏ tuổi, cho nên đối với việc “**lễ-giao**”, và “**phong-tục**” cưới hỏi của Á-ĐÔNG đương nhiên là các em không biết nhất một chút xiu nào cả, cần phải nhờ đến người LỚN có kinh-nghiem, và hội đủ hết tất cả điều kiện về ĐỜI, về ĐẠO – (như có gia-đình ấm-êm, hạnh-phúc và lại có thêm ĐẠO-ĐỨC, CHÂN-THẬT TU-HÀNH nữa) - mới có thể giúp cho mọi việc “**hỏi cưới**” của mấy em được đẹp-ý và chu-toàn.

Cũng vì có những THÂM-TÌNH lẫn ĐẠO-TÌNH đáng ghi nhớ đó, nên suốt gần 20 năm qua, tình nghĩa giữa THẦY, TRÒ, CÔ CHÁU vẫn vững bền, mấy em đó hằng luôn thương kính Bảo-Đặng, âm-thầm và tự xem BẢO-ĐẶNG như một bậc MẸ HIỀN và Kính THẦY (Bốn-sư THÍCH HẢI QUANG) như một bậc CHA TINH THẦN trong ĐẠO (chứ không bao giờ có sự ÉP-BUỘC hay một ĐIỀU-KIỆN gì cả).

Mấy huynh đệ trong PHÁP-QUYỂN (tức là gia quyến trong ĐẠO PHÁP) rất thương mến lẫn nhau, hết lòng giúp đỡ và chỉ dẫn cho nhau, và lại các em đều rất NGOAN

ĐẠO, và đều có một **“tâm-tánh”** rất là ĐỒNG CHƠN, lại rất siêng-năng tu-tập, suốt hơn mười mấy năm nay không vắng mặt tuần lễ nào, và không hề bỏ sót một khóa tu nào cả.

Hơn nữa, ngày nay các em đều đã lớn khôn và đã thành tài, thành danh, có địa-vị cao sang ngoài xã hội, TÀI-ĐỨC song-toàn và có một trình độ **“học-thức”**, cùng **“Đạo-giáo”** cao, một khả-năng PHẬT HỌC đủ đầy viên-mãn, có thể nêu gương tốt cho các bạn đồng lứa tuổi hiện tại lẫn về sau.

Vì công ăn, việc làm nên có mấy em phải đi xa, nhưng các em luôn dành những ngày nghỉ phép, thay vì đi chơi, đi du-lich, hoặc đi thăm bạn-bè, mà nhất định là chỉ thích quay trở về CHÙA gặp lại THẦY, gặp lại CÔ để cùng nhau tu-tập như những ngày nào còn bé nhỏ lúc xưa, học hỏi thêm về đạo PHÁP và tất cả huynh-đệ cùng vui vầy đoàn-tụ lại với nhau dưới cùng một mái PHẬT đài, cùng chung tay nhau trùng-tu lại ngôi Bảo-Tự PHÁP-HOÀ vốn là **“mái ấm gia-đình”** của các em, trong những ngày còn thơ trẻ, rồi lại chia-xẻ và chỉ-dẫn cho nhau những kinh-nghiem Đời, Đạo...vui, buồn vv....

Đến khi tới tuổi lập gia đình, gặp được **“ý trung nhân”** cùng chung một pháp môn tu, cùng Thầy, cùng chung một mái chùa ngày xưa.

Tước mặt các huynh-đệ, các em ngỏ lời **“cầu-hôn”** với nhau, rồi sau đó cùng viết thư dâng lên **“Thầy”** và **“Cô”** bày tỏ nỗi lòng mình và thỉnh cầu giúp-đỡ mọi sự giùm cho lễ cưới....

Bảo-Đăng và Thầy làm sao từ chối cho được, vì thế nên vui vẻ nhận lời và hết lòng lo-lắng, chỉ dạy trước để làm đúng theo được **“lễ-nghi truyền-thống”** Á-đông, kể đến là theo nghi-thức cưới hỏi ở trong Đạo Phật.

Bảo-Đăng luôn theo lời răn dạy của **“cổ-nhơn”** mà khuyên nhắc mấy em trong ngày cưới rằng:

“Phu thê “nhân” chỉ chung kỳ thế....

Phu thê “bất nhân” linh tử cô”.

Tức là :

- Vợ chồng mà biết **“nhân-nhận”** nhau thì sẽ sống chung với nhau đến trọn đời, còn nếu như **“không nhân-nhận”** được thì con cái sẽ mồ-côi. qua ý này, Bảo-Đăng đứng trong cương vị một người Cô, một người Thầy, và một người mẹ **“tinh-thần”** (mấy người bạn quen biết hoặc bạn người Mỹ đều gọi Bảo-Đăng là :

- **“God mother”** hoặc gọi là **“mother goose”** – nghĩa là một người luôn lo-lắng, che-chở, đùm bọc cho mấy con nhỏ còn non dạy).

Trong lễ cưới của các em (mà Bảo-Đăng đứng ra tổ-chức, đỡ đầu, và bảo-trợ).

Bảo-Đăng thường **“trao tặng”** (quà cưới) một **“cặp bông xoàn 1/2 carat”** cho cô-

dâu và tặng thêm cho vợ-chồng hai “trẻ” chiếc “nhẫn” (đặc-biệt) khác nữa –(ngoài chiếc nhẫn cưới ra) đó là :

“NHẪN” điều KHÓ NHẪN mới là hay,
 “NHẪN” được CHUỐNG DUYÊN mới thật tài
 “NHẪN” BẤT ĐỘNG TÂM hằng HỖ-LẠC,
 “NHẪN” rồi KHÔNG NHỚ chẳng BI-AI.
 “NHẪN” chừ “VẠN NHẪN” hoàng kim đắt,
 “NHẪN” giữ thân tâm tọa bửu đài.
 “NHẪN” thọ đường trần nhiều khổ lụy,
 “NHẪN” tròn HẠNH-PHÚC quyết không sai.

Lại nữa, Bảo-Đặng luôn-luôn căn-dẫn thêm cho CÁC EM (Cô Dâu, Chú Rể) trong lễ CƯỚI rằng :

Cái HẠNH-PHÚC mà các Con mong muốn này không phải là do bất cứ một ai, hay bạn bè chúc tụng cho mình, hoặc một đấng thiêng-liêng nào đó ban cho mình cả. Từ bây giờ trở đi và mãi về sau, cho đến suốt cuộc đời, nếu như các con muốn được “**an-vui**”, và “**hạnh-phúc**” thì phải lấy chữ NHẪN làm đầu cho tất cả mọi thời, mọi lúc, mọi chỗ, mọi nơi.

HẠNH-PHÚC ấy chính tự 2 vợ-chồng con phải vun-trồng, tạo-dựng, và nuôi dưỡng NÓ với một TÌNH THƯƠNG CHÂN THẬT và NHẪN NHỊN lẫn nhau trong tất cả mọi thời, mọi sự (cho đến suốt cả cuộc đời).

BẢO-ĐẶNG từng nghe, thấy rất có nhiều người lớn dạy nói (sai quấy) rằng :

- “Chồng CHÚA Vợ TÔI, Vợ CHỬI Chồng, hoặc đi nói xấu Chồng, Chồng đánh Vợ, hoặc Vợ chồng gây-gỗ nhau, đó là chuyện thường, có “đánh lộn”, “chửi bới” nhau thì mới vui của vui nhà chứ”

Dù cho chí tót bị đánh đập bẽ đầu, gãy tay, bầm cả mình, mảy, mặt mũi sưng-vù lên, chén đĩa, nồi niu...đều bị quăng ném bể ráo hết mà HỌ vẫn “**quan-niệm**” rằng đó là HẠNH-PHÚC !...(ui da ! đau quá chừng, thương yêu hồng nổi rồi đó !)

Trong thời buổi hiện nay – (ĐẠO PHẬT Ta thì gọi đó là thời MẠT-PHÁP) – tức là thời buổi mà :

“ĐẠO ĐỨC SUY ĐỒI”, VÀNG THAU LẤN LỘN”, “NGỌC ĐÁ NAN PHÂN” này.

Thì phần lớn con NGƯỜI chỉ biết lấy Tiền tài, vật chất, xa-hoa làm TRỌNG, còn như đối với vấn đề ĐẠO-ĐỨC, LUÂN-LÝ, PHONG-HÓA, LỄ-NGHI đáng tôn-sùng, kính-trọng vv....của Cổ-nhân thời xa-xưa thì bị bỏ rơi, hoặc bị chê là quá lỗi thời, cổ hũ....!!!?

Do đó mà (dần-dần) :

- Trong gia đình giữa Vợ-chồng, Cha-mẹ, Con-cái... tình-nghĩa đối với nhau lạt-lẽo như nước ỒC, bạc bẽo, trắng nhách như vôi !!!

Vợ-chồng **TÌNH** (thâm) **NGHĨA** (trọng) gì mà **“mỏng đánh”** như cánh **“chuồn-chuồn”**, khi vui nó **ẤP**, khi buồn nó **THOI**.

Hoặc là :

- *Vợ chồng như áng mây trôi, còn **TÌNH** (hoặc còn **TIỀN**) thì nó **Ở**, hết **“TÌNH”** (hoặc hết **TIỀN**) thì nó **BAY**”.*

Tuy rằng vợ-chồng chung sống bên nhau tới già, con cái đều lớn khôn hết cả. Người bên ngoài thấy vậy thì **TUỞNG** là **“cặp Vợ-chồng”** này quá ư là **HẠNH-PHÚC** phải không quý vị !

Nhưng kỳ thật thì bên trong 2 tâm hồn của đôi Vợ chồng này **TÌNH** tưởng như **CÓ**, mà thật ra là **KHÔNG**, cái **TÌNH YÊU** chân-thành, tha-thiết.... từ thuở ban đầu đã **CHẾT** tự lúc nào rồi mà cả hai người không một ai hay biết hết. Mãi đến lúc răng long, đầu bạc rồi, mới **NHẬN-THỨC** được rằng :

- **“Mặc dù **VỢ CHỒNG** chung sống với nhau đến già vậy mà cả (hai Vợ Chồng) vẫn không ai **HIỂU** được ai hết, **HAI** vẫn còn là **HAI** chớ không thể nào hòa-hợp chung lại thành **MỘT TẤM CHÂN-TÌNH** được cả”.**

“BUỒN THẬT ĐÓ”!!!

Quý vị cũng biết,

Làm một người mẹ **“tinh-thần”** (như Bảo-Đăng đây) có **“vui sướng”** gì đâu ! tổn-phí biết bao nhiêu là công lao dạy dỗ, đào-tạo, trên con đường **“Đạo học”**, lại còn thêm khuyến-nhắc, dẫn-dắt vợ chồng các em **“đi trọn đường trần”** vốn có quá nhiều chông gai, hiểm-trở, vàng thau lẫn-lộn, tà chánh khó phân, của thời **ĐẠO-ĐỨC SUY-ĐỒI** này, đôi lúc khổ tâm, suy-tư, lo-lắng....cho tới sáng không ngủ được, đến mức bạc đầu, chớ nào có ích-lợi gì đâu, mà ham chi làm **MẸ NUÔI**, hay nhận **CON NUÔI** (dù cho đó chỉ là con **“tinh-thần”** mà thôi) ...!!.

Những người có cha có mẹ đầy-đủ, tròn tình thâm giữa phụ-mẫu với con cái thì đương nhiên là **“họ”** đâu có cần nhờ tới sự **“giúp đỡ”** của Bảo-Đăng làm gì !

Nếu như **“các em”** không phải là đệ tử của bốn-tự Pháp-Hoa, không phải là những hàng **“môn-đồ pháp-quyển”** đã từng siêng-năng tinh-tấn tu-hành, từng một lòng theo (thầy), cùng với Bảo-Đăng tu-học ngay từ lúc nhỏ, hoặc thuở còn cực khổ, **“hàn-vĩ”** dưới cùng một mái chùa trong thời-gian lâu dài đó thì :

- Chắc chắn là Bảo-Đăng không có đủ công-sức, không có thời-giờ rỗi-rảnh dư-dã đâu mà đứng ra lo việc hôn-nhân cho ai.

Vả lại, Bảo-Đăng cũng đã về hưu lâu rồi, lại thêm lớn tuổi không còn bôn-ba như ngày xưa khi còn trẻ.

Hơn nữa, vì đây là một việc làm rất là cực khổ, lo-lắng, tốn sức đến nhiều ngày, nhiều đêm, có khi thức liên-tiếp suốt mấy đêm liền với hàng bao nhiêu trăm ngàn chi tiết chớ chẳng phải là việc **“giỡn chơi”** mà làm **“qua-loa”** đâu.

Vả-lại,

Tánh của Bảo-Đăng là, một khi bắt tay vào làm bất cứ một việc gì dù nhỏ, hay lớn vv... bao giờ cũng đem hết **“tâm, trí, năng khiếu”** sẵn có của mình mà đặt để vào và tận-tụy điều-khiển công việc ngay từ lúc khởi đầu cho đến lúc kết cuộc với một tinh thần vui-vẻ và một **“trách-nhiệm cao-độ”**.

Do vì như vậy, cho nên sau khi việc **“hôn sự”** hoàn tất, được nhiều quan-khách, bạn bè khen tặng nên Vợ-chồng các em đều mang lòng **“ân-trọng”** trước công-ơn dể-dùng, hóa-độ cả trên đường ĐẠO lẫn đường ĐỜI, vừa là CÔ vừa là THẦY cho nên âm-thầm ở trong **“thân tâm”**, các em tự nhiên thương kính BẢO-ĐĂNG và tự xem cùng nhìn nhận như một bà MẸ HIỀN phát khởi ra tự lúc nào (mà các em cũng) không hay biết nữa !!!

CHỈ CÓ VẬY THÔI. NGOÀI RA KHÔNG CÒN CÓ TÌNH-Ý CHI NỮA HẾT.

Trong năm 2002, Btg. Chơn-Hoàn dịch xong quyển TÂY PHƯƠNG NHẬT KHÓA, (Mật-Tịnh Pháp-Nghi – hành-trì và giải-thích) mà Thầy bốn-sư THÍCH HẢI-QUANG đã chú-giải (trước kia) ra Anh-Ngữ – (để phổ biến đến hàng phật tử Anh, Mỹ....nào muốn nghiên-cứu và tu-tập theo pháp-môn Tịnh-Độ và Mật-Tông).

Bản dịch đã hoàn-tất.

Bảo-Đăng cũng đã lo xong hết các phần **“kỹ-thuật”** chót còn lại của quyển sách (và đã gửi đến nhà in rồi).

Thì đêm đó tự nhiên Thầy (bốn-sư) nằm mộng thấy có 1 vị mặc y vàng đến nói rằng:

- **“Khoan cho in vội, bởi vì bản dịch Anh-ngữ đó còn thiếu mất một đoạn “sớ-luận” quan trọng (nơi trang 548) của nguyên bản Việt-ngữ mà Thầy đã có chú-giải trước kia, cần phải bổ-túc thêm lại thì mới được rõ nghĩa”**.

Sáng hôm sau Thầy (từ trên tịnh thất) gọi điện thoại về cho Bảo-Đăng hay và nói lại việc này.

Bảo-Đăng liền gọi qua Chơn-Hoàn với lời yêu-cầu (kiểm-soát lại), thì quả đúng là bản dịch Anh-ngữ ấy có thiếu mất một đoạn quan-trọng.

Đồng thời Bảo-Đăng cũng gọi qua nhà in, yêu cầu tạm đình chỉ việc in lại, chờ Bảo Đăng gọi qua phần bổ-túc.....(nhờ vậy mà bản dịch ấy mới được hoàn-chỉnh).

Cho nên :

Mỗi quyển kinh-diễn (hay) sách luận – (viết hoặc anh ngữ) nào, một khi đã được Pháp Hoa bốn-tự in-ấn ra thấy đều :

Có một sự âm-thầm **“kiểm-duyet lại của chư bồ-tát, hộ-pháp”** hết cả.

(Điều này tất cả các huynh-đệ phật-tử trong ban hoằng-pháp của bốn-tự thấy đều rõ biết).

2/- PT. CHƠN-PHƯỚC (TX) (tới Chùa lúc 23 tuổi, nay gần 50)

3/- PT. CHƠN-TOÀN (TX) (lúc 20 tuổi, nay 48)

4/- PT. CHƠN-ĐIỀN (UT) (lúc 18 tuổi) (nay trên 45)

5/- PT. MINH-ĐẠT (New York) (lúc 23 tuổi nay trên 50)

6/- PT. CHƠN-ĐỨC (lúc 18 tuổi nay trên 45)

7/- PT. CHƠN-HỮU (Florida) (lúc 23 tuổi nay trên 50)

Kế đến còn có thêm một số PHẬT-TỬ thuần thành khác nữa cùng một thời nhưng không có cư ngụ trong chùa :

8/- PT. HIỂN-TRÍ (lúc 4 tuổi nay trên 45)

9/- BTG. CHƠN-HÓA (TX) (được 9 năm) 45 tuổi)

10/- BTG. VIÊN-CHƠN (TX) (lúc 14 tuổi) (nay trên 40)

11/- PT. VIÊN-NGHĨA (UT) (mới lên 2 tuổi nay trên 40)

12/- PT. HẠNH-ĐỨC (CA) (mới lên 6 tuổi nay trên 50)

13/- PT. TÂM-HÒA (OR) (lúc 10 tuổi nay trên 42)

14/- PT. BẢO-CHÂN (CA) (lúc 5 tuổi nay gần 37)

Sau này lại có thêm vài PHẬT-TỬ thường trực thuần-thành, ngoan đạo khác tự-hội về :

15/- Pt. HUỆ-NGỘ (được gần 8 năm lúc lên 38 tuổi)

16/- PT. TUỆ-AN (được 8 năm lúc 34 tuổi)

17/- PT. TUỆ-MÃN ĐĂNG HÒA (FLorida) (được 5 năm lúc lên 41 tuổi)

18/- PT. TUỆ-CHƠN (được 16 năm)

19/- PT. HUỆ-NGỌC (được 6 năm lúc lên 26 tuổi)

20/- PT. HUỆ-BẢO (được 16 năm)

21/- Bồ-Tát Giới NGUYỄN-THÀNH (Montréal, Canada –từ năm 1980)

Ngoài ra còn có nhiều phật-tử ngoan-đạo và thuần-thành khác, ở các Tiểu-bang xa, trong và ngoài nước, suốt nhiều năm qua, và hằng năm những phật-tử này luôn tinh tấn trở về chùa trong mỗi kỳ khóa tu-học.....cùng nhau “ôn cố, tri-tân” (ôn lại chuyện xưa, học biết thêm lời dạy mới của Phật, ý-nghĩa kinh-điển...mà chư bồ-tát, tổ-sư muốn chỉ dạy).

Btg. Bảo-Đăng (lược ghi)